

Οι κυνηγοί της χαμένης Ατλαντίδας θεωρούν τους διαλόγους του Πλάτωνα «Κριτίας» και «Τίμαιος» ως την Παλαιά Διαθήκη της πίστης τους. Με «Καινή Διαθήκη» το βιβλίο του Ιγνάτιου Λογιόλα Ντονέλι (Donnelly, 3 Νοεμβρίου 1831 – Πρωτοχρονιά 1901) «Ατλαντίδα: Ο προκατακλυσμιαίος κόσμος».

Γεννημένος στις ΗΠΑ, ο Ντονέλι ήταν ήδη δικηγόρος στη Φιλαδέλφεια, όταν, στα 25 του (1856), συμμετείχε στη δημιουργία της Nininger, μιας φιλόδοξης πόλης στη Μινεσότα, όπου οι μετανάστες θα έβρισκαν φιλικό περιβάλλον. Εξέδωσε εκεί και μια εφημερίδα που τυπωνόταν στα αγγλικά και τα γερμανικά, με προφανή σκοπό να προσελκύσει αποίκους. Έσπευσαν να κατοικήσουν εκεί περί τα χίλια άτομα αλλά μια οικονομική κρίση, το 1857, προκάλεσε πανικό και κύμα φυγής. Ο Ντονέλι έμεινε ο μοναδικός κάτοικος της Nininger. Στα 1858, κάποιοι επέστρεψαν αλλά η πόλη φυτοζωούσε. Στα 1889, το εκεί ταχυδρομείο διέκοψε τη λειτουργία του. Σήμερα, στον χώρο υπάρχουν μόνο ερείπια και μια πινακίδα που δηλώνει το σημείο, όπου βρισκόταν το σπίτι του Ντονέλι.

Ο οποίος είχε μπει στην πολιτική και, από το 1863 μέχρι το 1869 εκλεγόταν με το ρεπουμπλικανικό κόμμα υποδιοικήτης της πολιτείας και κόγκρεσμαν. Στα 1870, αποχώρησε από τους ρεπουμπλικανούς και μετείχε σε μια κίνηση (κόμμα) που υποστήριζε τις μειονότητες, τους αγρότες και τους μικροκαλλιεργητές. Γύρισε στην πόλη Nininger και εξέδωσε εφημερίδα αντιμονοπωλιακής κατεύθυνσης που χτυπούσε αλύπητα τους τραπεζίτες και τους χρηματιστές ως εχθρούς του λαού.

Στα 1882, έγινε παγκόσμια γνωστός, όταν κυκλοφόρησε το βιβλίο του «Ατλαντίδα: Ο προκατακλυσμιαίος κόσμος». Εξέδωσε και άλλα βιβλία αλλά παρέμεινε διάσημος για τα όσα έγραψε για την Ατλαντίδα. Στα 1888, κυκλοφόρησε βιβλίο του, με το οποίο προσπαθούσε να αποδείξει ότι δεν ήταν ο Σαίξπηρ που έγραψε τα περίφημα θεατρικά έργα αλλά ο Φράνσις Μπέικον (ο Βάκων των Ελλήνων). Πέθανε την πρωτοχρονιά του 1901, σε μια εποχή που προωθούσε την υποψηφιότητά του για πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών.

Στο βιβλίο του για την Ατλαντίδα, ο Ντονέλι, προλογικά, δηλώνει ότι πρόθεσή του είναι να αποδείξει 13 αλήθειες:

1. Υπήρξε κάποτε στον Ατλαντικό ωκεανό, στην έξοδο της Μεσογείου, ένα μεγάλο νησί, ό,τι απέμεινε από μια «ατλαντική» ήπειρο, γνωστό στον αρχαίο κόσμο με το όνομα Ατλαντίδα.

2. Η περιγραφή του νησιού αυτού, όπως δίνεται στους διαλόγους του Πλάτωνα, δεν είναι μύθος αλλά πραγματική ιστορία.
3. Η Ατλαντίδα ήταν η περιοχή, όπου ο άνθρωπος, από μια κατάσταση βαρβαρότητας, πέρασε στον πολιτισμό.
4. Στη διάρκεια του χρόνου, η Ατλαντίδα πυκνοκατοικήθηκε και εξελίχθηκε σε δυνατό κράτος που απλώθηκε στις ακτές του Κόλπου του Μεξικού, στους ποταμούς Μισισιπή και Αμαζόνιο, στις ακτές της Νότιας Αμερικής, της Δυτικής Ευρώπης και της Δυτικής Αφρικής κι ακόμα στη Μεσόγειο, τα Βαλκάνια, τη Μαύρη Θάλασσα και την Κασπία, που αποικήθηκαν από εκπολιτισμένα έθνη.
5. Πρέπει ο Προκατακλυσμιαίος κόσμος να ήταν ο Κήπος της Εδέμ, οι Κήποι των Εσπερίδων, τα Ηλύσια Πεδία, οι κήποι του Αλκίνοου (των Φαιάκων, όπου βρέθηκε ο Οδυσσέας), οι Δελφοί, ο Όλυμπος, η Asgard (ένας από τους εννέα κόσμους της σκανδιναβικής μυθολογίας) και όλες αντίστοιχες περιοχές που εμφανίζονται στις παραδόσεις των αρχαίων εθνών, αντιπροσωπεύοντας την καθολική μνήμη ενός μεγάλου εδάφους, όπου η πρώτη ανθρωπότητα κατοίκησε ειρηνικά και ευτυχισμένη.
6. Οι θεοί και οι θεές των αρχαίων Ελλήνων, των Φοινίκων, των Ινδουιστών και των Σκανδιναβών ήταν απλά οι βασιλιάδες και βασίλισσες, ενώ οι ήρωες Άτλαντες και οι πράξεις τους που αποδίδονται στην μυθολογία απηχούν μια ταραγμένη ανάμνηση πραγματικών ιστορικών γεγονότων.
7. Οι μυθολογίες της Αιγύπτου και του Περού αντιπροσωπεύουν την αρχική θρησκεία στην Ατλαντίδα, η οποία ήταν ηλιολατρεία.
8. Η πιο παλιά αποικία των Ατλάντων πιθανώς ήταν η Αίγυπτος, της οποίας ο πολιτισμός αποτελούσε αναπαραγωγή εκείνου της Ατλαντίδας.
9. Η Μέση Χαλκοκρατία στην Ευρώπη προήλθε από την Ατλαντίδα, ενώ οι Άτλαντες ήταν οι πρώτοι που χρησιμοποίησαν το σίδηρο.
10. Το φοινικικό αλφάβητο, μήτρα όλων των ευρωπαϊκών αλφαβήτων, προήλθε από το αλφάβητο της Ατλαντίδας, που, επίσης, μεταβιβάστηκε στους Μάγια της Κεντρικής Αμερικής.
11. Στην Ατλαντίδα υπήρξε το υπόβαθρο της Αρίας ή Ινδοευρωπαϊκής ομοεθνίας καθώς επίσης και των σημιτικών λαών κι ενδεχομένως και των Τυρηνικών φυλών.
12. Η Ατλαντίδα χάθηκε από φοβερή καταστροφή, καθώς όλο το νησί βυθίστηκε στον ωκεανό μαζί με σχεδόν όλους τους κατοίκους του.
13. Κάποιοι διασωθέντες έφεραν σε Ανατολή και Δύση την είδηση της τρομερής καταστροφής, η οποία επέζησε στον χρόνο, με τις παραδόσεις διαφορετικών εθνών στον παλιό και στον νέο κόσμο, για την Πλημμύρα και τον Κατακλυσμό.

Πολλές από τις θεωρίες του είναι η πηγή πολλών σύγχρονων αντιλήψεων που έχουμε για την Ατλαντίδα, όπως ο πολιτισμός και η τεχνολογία πέρα από το χρόνο, η προέλευση όλων των σημερινών φυλών και πολιτισμών, ένας εμφύλιος πόλεμος ανάμεσα στο καλό και το κακό, κ.λπ. Μεγάλο μέρος της θεωρίας του Ντονέλι σε ότι αφορά την Ατλαντίδα ως

εξήγηση για δήθεν ομοιότητες ανάμεσα στους αρχαίους πολιτισμούς του Παλαιού και του Νέου Κόσμου, το εμπνεύστηκε από τις δημοσιεύσεις του Καρόλου Ετιέν Μπρασέρ ντε Μπουρμπούργκ (Charles Étienne Brasseur de Bourbourg) και την έρευνα του Αυγούστου Λε Μπλονζόν στο Γιουκατάν (χερσονήσο του Μεξικού).

Ο Γάλλος αββάς Μπρασέρ (1814 – 1874) υπήρξε συγγραφέας, λαογράφος, ιστορικός και αρχαιολόγος, ειδικός στα πράγματα της Κεντρικής Αμερικής, όπου πραγματοποίησε έρευνες, ιδίως για τους Μάγια και τους Αζτέκους. Ουσιαστικά είναι ο ιδρυτής της ψευδοεπιστήμης του «μαγιανισμού», όπως αποκλήθηκε. Στα 1862, δημοσίευσε σε επίσημο μεξικανικό έντυπο, κείμενο με το οποίο εξέφραζε την πεποίθηση ότι η χαμένη Ατλαντίδα που περιγράφεται στα κείμενα του Πλάτωνα, είχε υπάρξει και είχε αναπτύξει υψηλό επίπεδο πολιτισμού, πριν να εμφανισθούν οι ασιατικοί και ευρωπαϊκοί πολιτισμοί. Και υποστήριξε ότι λέξεις και εκφράσεις ευρωπαϊκών και της περσικής γλωσσών προέρχονται από γλώσσες αυτοχθόνων της Αμερικής. Ο Μπρασέρ επανήλθε το 1866 με νέο βιβλίο, εικονογραφημένο με καλλιτεχνικές αναπαραστάσεις, προσπαθώντας να αποδείξει στενή σχέση στην τέχνη και την αρχιτεκτονική των Μάγια και των αρχαίων Ελλήνων και Ρωμαίων. Υποτίθεται ότι όλα είχαν κοινή προέλευση την Ατλαντίδα. Η εικονογράφηση υπονομεύτηκε και η θεωρία κατέπεσε αλλά οι πρώτες εντυπώσεις έμειναν. Στα 1868, ο Μπρασέρ επανήλθε με το βιβλίο του «Τέσσερα γράμματα για το Μεξικό», όπου εξηγούσε την ιστορία της Ατλαντίδας ερμηνεύοντας μύθους των Μάγια.

Οι θεωρίες του Μπρασέρ επηρέασαν βαθύτατα τον Αύγουστο ντε Μπλονζόν (1825 – 1908), φωτογράφο, αντικέρ και ερασιτέχνη αρχαιολόγο που ερεύνησε με φανατισμό τα ερείπια της προκολομβιανής Αμερικής. Κυρίως, εστίασε στα βόρεια της χερσονήσου του Γιουκατάν, στον πολιτισμό των Μάγια. Οι ιδέες του θεωρήθηκαν εκκεντρικές, καθώς έγραψε την «ιστορία του πολιτισμού των Μάγια», φτάνοντας στο σημείο να ισχυριστεί ότι είχαν επαφή με την χαμένη Ατλαντίδα και την αρχαία Αίγυπτο. Κι ακόμα, ότι οι ρίζες του τεκτονισμού βρίσκονται στους Μάγια. Οι θεωρίες του απαξιώθηκαν από την επιστημονική κοινότητα αλλά, τόσο αυτός, όσο και ο Μπρασέρ, έβαλαν τα λιθάρια για την οικοδόμηση της κοσμοθεωρίας του Ντονέλι.

Στο βιβλίο του («Ατλαντίδα: Ο προκατακλυσμιαίος κόσμος») συγκεντρώνονται επιχειρήματα από όλες τις επιστήμες που μπορούν να στοιχειοθετήσουν την ύπαρξη καταποντισμένης ηπείρου στον Ατλαντικό ωκεανό, «ακριβώς εκεί» που ο Πλάτων τοποθετούσε την χαμένη πολιτεία. Ανάμεσα στα άλλα, υποθέτει ότι η παρουσία διαφόρων φυτών και ζώων στον πλανήτη ερμηνεύεται μόνο αν υπήρχε στον Ατλαντικό μια ζώνη στεριάς. Τα πιο σημαντικά, όμως, από τα επιχειρήματά του αντλούνται από τις ομοιότητες που ο ίδιος πίστευε ότι υπάρχουν ανάμεσα σε πολιτισμούς που, χωρίς την Ατλαντίδα, είναι αδύνατον να είχαν επαφή μεταξύ τους. Και αναφέρεται στους μύθους των λαών της Άπω Ανατολής, των Ινδιάνων της Αμερικής και των κατοίκων της Μεσοποταμίας για τον

κατακλυσμό, που σε πολλά σημεία μοιάζουν. Μόνη πιθανή ερμηνεία, πιστεύει ο Ντονέλι, είναι ότι όλοι αυτοί οι μύθοι είχαν κοινή πηγή την Ατλαντίδα και διαδόθηκαν στην υφήλιο από εκείνους που επέζησαν του καταποντισμού.

Ο Αύγουστος ντε Μπλονζόν είναι υπεύθυνος για μια ακόμα βυθισμένη ήπειρο: Την Μου. Πρόκειται για μια υποθετική ήπειρο που υποτίθεται ότι βρισκόταν σε κάποιον από τους ωκεανούς αλλά εξαφανίστηκε στην αυγή της ανθρωπότητας. Ο Μπλονζόν ισχυριζόταν ότι πολλοί αρχαίοι πολιτισμοί, όπως αυτοί της Αιγύπτου και της Κεντρικής Αμερικής δημιουργήθηκαν από τους πρόσφυγες της Μου, η οποία βρισκόταν στον Ατλαντικό. Υποστήριξε ότι είχε μεταφράσει τις γραφές των αρχαίων Μάγια, στο Γιουκατάν: Αποδείκνυαν ότι ο πολιτισμός τους ήταν ανώτερος από αυτούς των «μεταγενέστερων» της Αιγύπτου και της Ελλάδας. Και έμαθε την ιστορία μιας μεγάλης ηπείρου, της Μου. Συνέδεσε με την χαμένη Ατλαντίδα, την οποία μετέτρεψε σε μια ήπειρο που υποτίθεται ότι βυθίστηκε στον Ατλαντικό Ωκεανό. Γράφει:

«Στην πορεία μας προς τα δυτικά, πέρα από τον Ατλαντικό, περνάμε πάνω από το σημείο όπου υπήρχε κάποτε το καμάρι και η ζωή του ωκεανού, το ομοσπονδιακό κράτος της Μου. Κατά την εποχή που έχουμε υπόψη μας, δεν είχε ακόμα δεχτεί την οργή της ηφαιστειακής φωτιάς, της οποίας την μανία έπεσε θύμα. Η περιγραφή της χώρας αυτής είχε δοθεί στον Σόλωνα από τους ιερείς της Σαΐδας. Την καταστροφή της από σεισμούς και την βύθισή της καταγράφει ο Πλάτων στον Τίμαιό του και την έχουν επαναλάβει τόσες φορές, ώστε είναι άχρηστο να επιβαρύνουμε αυτές τις σελίδες με μια ακόμα επανάληψη».

Κατά τον Μπλονζόν, ο πολιτισμός της Αιγύπτου δημιουργήθηκε από την βασίλισσα Μου, πρόσφυγα που διασώθηκε κατά τον καταποντισμό της ηπείρου. Άλλοι πρόσφυγες κατέφυγαν στην Κεντρική Αμερική και δημιούργησαν την χώρα των Μάγια.

Ο James Churchward (1851-1936), όμως, σε μια σειρά από βιβλία, τοποθέτησε την Μου στον Ειρηνικό ωκεανό. Υποστήριξε ότι, όταν ήταν στρατιώτης στην Ινδία, έγινε φίλος ενός υψηλόβαθμου ιερέα που του έδειξε πήλινες πινακίδες, ψημένες στον ήλιο, γραμμένες στη γλώσσα «Νάγκα – Μάγια» που «μόνο δυο άτομα στην Ινδία» μπορούσαν να διαβάσουν. Στα 1931, έγραψε ότι οι γνώσεις του προέρχονται από αυτές τις δυο πινακίδες και 2.500 πέτρινες πλάκες που του είχε διαθέσει ένας γνωστός εκείνη την εποχή ορυκτολόγος. Σύμφωνα με αυτές, ένας σπουδαίος πολιτισμός είχε αναπτυχθεί στη Μου, που είχε

64.000.000 κατοίκους κατά την στιγμή της καταβύθισής της, 12.000 χρόνια πριν. Και ισχυρίστηκε ότι από τη Μου κατάγοντα οι μεγάλοι πολιτισμοί της Αιγύπτου, της Ελλάδας, της Κεντρικής Αμερικής, της Ινδίας, της Βιρμανίας και άλλων. Και από εκεί διαδόθηκε η μεγαλιθική αρχιτεκτονική. Σε απόδειξη των ισχυρισμών του, αναφέρθηκε σε σύμβολα από όλο τον κόσμο, στα οποία είδε κοινά θέματα των πτηνών, τη σχέση της Γης και του Ουρανού, και κυρίως τον Ήλιο. Και ανέφερε ότι ο βασιλιάς της Μου ήταν ο θεός Ρα των Αιγυπτίων. Τόση ήταν η επίδραση των όσων έγραψε, ώστε ο Κεμάλ Ατατούρκ πείσθηκε ότι η Μου ήταν η αρχική πατρίδα των Τούρκων!

Σήμερα, η επιστήμη έχει απορρίψει όλα τα περί ύπαρξης και καταβύθισης της Μου αλλά η γύρω από αυτήν φιλολογία έθρεψε νέες εκδοχές και θεωρίες. Υπεραπλουστευμένα, Η Μου δεν ήταν άλλη από τη Λεμουρία, την ήπειρο που βρισκόταν στον Ινδικό ωκεανό, τον κατά τον Ηρόδοτο, Ατλαντικό.

Τον Σεπτέμβριο του 1875, η Έλενα Πετρόβνα Μπλαβάτσκι (1831 – 1891), κοσμογυρισμένο μέντιουμ, ίδρυσε την Θεοσοφική Εταιρεία, στη συνέχεια επισκέφτηκε την Ινδία και στα 1888 έγραψε το βιβλίο «Η μυστική δοξασία», όπου εξηγούσε την κοσμοθεωρία της, την οποία είχε διδαχτεί από τους Μαχάτμα του Θιβέτ, που της μιλούσαν μάλλον τηλεπαθητικά. Πηγή της, έγραψε, ήταν το «Βιβλίο των Ντιζόν» που η ίδια ονειρεύτηκε ότι ήταν γνήσιο Ατλάντιο κείμενο που είχε διασωθεί στο Θιβέτ. Ανάμεσα σε άλλα, η Μπλαβάτσκι εξιστορούσε και την ιστορία της ανθρωπότητας, την οποία χώριζε σε επτά «ρίζες – φυλές». Τρίτη «ρίζα – φυλή» ήταν η Λεμούρια που έζησε πριν από 18,5 εκατομμύρια χρόνια! Μετά και την δημιουργία των θηλαστικών, μερικοί Λεμούριοι στράφηκαν στην κτηνοβασία. Οι θεοί, κατάπληκτοι από τη συμπεριφορά τους, βύθισαν την Λεμουρία στον ωκεανό και δημιούργησαν μία «Τέταρτη Ρίζα Φυλή», προικισμένη με τεράστια διάνοια. Ήταν η φυλή των Ατλάντων που έζησαν πριν από δέκα με δώδεκα εκατομμύρια χρόνια. Πέμπτη η «ρίζα – φυλή» ήταν αυτή των Αρίων που ξεκίνησε να υπάρχει στην Ασία, πριν από περίπου ένα εκατομμύριο χρόνια.

Η επιστήμη παρέλαβε τα γραπτά της κυρίας Μπλαβάτσκι και τα ξετίναξε αλλά οι θεοσοφιστές την θεωρούν μεγάλη προφήτη. Και, αργότερα, ο Ουίλιαμ Σκοτ Έλιοτ ισχυρίστηκε ότι Λεμουρία και Ατλαντίδα ταυτίζονται.

Υπήρξαν και ορισμένα συγγραφείς Ταμίλ της Ινδίας που αναφέρθηκαν στην Λεμουρία. Οι

απόψεις τους διαφέρουν αλλά όλοι μοιράζονται την κοινή πεποίθηση ότι μια ήπειρος υπήρχε στους αρχαίους χρόνους και βυθίστηκε κάτω από τον ωκεανό, ως αποτέλεσμα ενός γεωλογικού φαινομένου ή ενός κατακλυσμού. Φυσικά, δεν υπάρχουν επιστημονικά στοιχεία που να στηρίζουν αυτούς τους ισχυρισμούς.

Στα 1938, ο James Bramwell δημοσίευσε το βιβλίο του «Χαμένη Ατλαντίδα», όπου προσπάθησε να συγκεντρώσει τα ως τότε «γνωστά», από τον Πλάτωνα ως τον Ντονέλι, υποστηρίζοντας ότι, για πολλούς η πραγματική αξία της Ατλαντίδας βρίσκεται στο ότι είναι το σύμβολο μιας Χρυσής Εποχής, καθώς και το μέσο διαφυγής στον κόσμο της μαγείας και του ρομαντισμού. Στο ίδιο βιβλίο, περιγράφεται η Λεμουρία ως μια ήπειρος που καταλάμβανε μεγάλο μέρος του Νότιου Ειρηνικού, ενώ οι Λεμούριοι θεωρούνται μια από τις πρωταρχικές φυλές της ανθρωπότητας.

Σύμφωνα με τον Bramwell, οι Λεμούριοι είναι οι πρόγονοι της Ατλαντίδας, που επέζησαν από την περίοδο της «γενικής φυλετικής παρακμής που επηρέασε την Λεμουρία» κατά τα τελευταία στάδια της εξέλιξής της. Επίλεκτο τμήμα των Λεμούριων αποτελούσαν οι Άτλαντες. Λεμούριοι, Άτλαντες, και Άριοι είναι πρωταρχικές φυλές της ανθρωπότητας»,

Υπάρχει και νεότερη εκδοχή, αυτή της αρχαιολόγου Κάρλα Σέιζ (Carla Sage) που από το 2003 υποστήριξε ότι η χαμένη Ατλαντίδα είναι θαμμένη κάτω από την άμμο της Σαχάρας. Η αρχαιολόγος επισημαίνει ότι, σύμφωνα με τις αρχαίες πηγές, οι αρχαίοι πολιτισμοί, μινωκός, μηκηναϊκός και αιγυπτιακός, βρίσκονταν σε επαφή και είχαν εμπορικές ανταλλαγές μεταξύ τους αλλά και με την Ατλαντίδα. Αυτό καθιστά αδύνατο να ήταν στον Ατλαντικό η Ατλαντίδα. Το λιμάνι της μάλλον βρισκόταν στον κόπλο της Σίδρας (Σύρτη, στη Λιβύη). «Η Ατλαντίδα ήταν σαφώς σε κοντινή απόσταση και σε επαφή με την Τροία και τις άλλες πόλεις και κράτη της Μεσογείου», λέει: «Καταστράφηκε, όχι από πλημμύρες, σεισμό ή ηφαίστεια αλλά από την προοδευτική εξάπλωση της άμμου της ερήμου που έπνιξε τον πολιτισμό της. Την κατάπιαν οι αμμόλοφοι».

Η δρ Sage αναφέρει ότι οι βεδουίνοι της ερήμου, ειδικά μετά από αμμοθύελλες, έχουν δει μαρμάρινες κολόνες να εξέχουν στους αμμόλοφους, κυρίως νότια της Αλγερίας. Και είναι γνωστό ότι, παλαιότερα, η Σαχάρα είχε εύκρατο κλίμα: «Έντεκα με δώδεκα χιλιάδες χρόνια πριν, όταν κατά τους αρχαίους Έλληνες άνθισε η Ατλαντίδα άνησε, η Σαχάρα ήταν καταπράσινη και εύφορη γη», εξηγεί. Και χαρακτηριστικά σε βράχους της Σαχάρας απεικονίζουν καμηλοπαρδάλεις, ενώ οι αρχαιολόγοι έχουν επίσης εντοπίσει εικονογράμματα εξημερωμένων ζώων, ιππήλατα άρματα, καθώς και μεγάλα τροχόσπιτα - επιβεβαιώνοντας ότι το εμπόριο διαδραμάτισε σημαντικό ρόλο στην περιοχή. Αλλά ο γρήγορος

μετασχηματισμός της περιοχής από επίγειο παράδεισο σε άnuδρη έρημο, έγινε αιτία να εξαλειφθεί η γεωργία και να αφανιστούν τα ζώα. Η άμμος έκανε αδύνατα τα ταξίδια και τα караβάνια έπαψαν να διασχίζουν την πια έρημο. Ήταν γύρω στα 100 π.Χ., όταν οι άνθρωποι της περιοχής άρχισαν να χρησιμοποιούν καμήλες για τις μεταφορές τους και το εμπόριο, -καινοτομία που ήταν άγνωστη την εποχή των Ατλάντων. Οπότε, ο Πλάτων μετέφερε λανθασμένα την αιτία της καταστροφής: Η Ατλαντίδα δεν χάθηκε εξαιτίας του νερού αλλά από την έλλειψη νερού. Άλλωστε, επισημαίνει η αρχαιολόγος, από το 1912, ο καθηγητής Alfred Wegener απέδειξε ότι οι ανατολικές ακτές της Αμερικής από τη μία και οι δυτικές της Ευρώπης και της Αφρικής από την άλλη, ταιριάζουν τέλεια μεταξύ τους. Άρα κάποτε οι ήπειροι αυτές ήταν ενωμένες και κάποιες τεκτονικές αλλαγές τις έκαναν να διαχωριστούν. Οπότε, άλλος γεωλογικός σχηματισμός δεν χωράει κάπου ανάμεσα τους, στον Ατλαντικό. Άρα και η Ατλαντίδα δεν ήταν εκεί.

Κατά την εκδοχή του Ρώσου Ν. Σ. Βέτσινκιν, αιτία της καταστροφής της Ατλαντίδας ήταν η πτώση ενός μετεωρίτη στη θάλασσα: Προκλήθηκε παλιρροϊκό κύμα που έπνιξε την χαμένη πολιτεία. Ο ερευνητής επικαλείται αρχαία κινέζικα χρονικά που αναφέρουν ότι ο ουρανός άρχισε ξαφνικά να πέφτει προς τα βόρεια, ο Ήλιος, η Σελήνη και τα αστέρια άλλαξαν τροχιές και η Γη κλονίστηκε . Πρόκειται για αναφορά σε ταλάντευση της Γης, γεγονός που αποτελεί τη μοναδική εξήγηση των φαινομένων αυτών. Υπάρχουν επίσης δυο αινιγματικοί αστρονομικοί χάρτες που βρέθηκαν στην οροφή του τάφου του Σενμούθ, αρχιτέκτονα της φαραώ Χατσεπσούτ: Ο ένας απεικονίζει το σημεία του ορίζοντα σε σωστή διάταξη, ενώ ο άλλος το απεικονίζει ανεστραμμένο, σαν ο άξονας της Γης να είχε υποστεί κλίση. Κι ακόμα, στον πάπυρο του Χάρις (εποχής λίγο μετά τον θάνατο του φαραώ Ραμσή Γ', 1156 π.Χ.) συμπεραίνεται κλίση του άξονα της Γης.

(Ιστορία του Έθνους, 8.1.2011)